

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2011, č. j. 30 994/2011-I/3/1, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 367/2011, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 25. 7. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 8. 2012, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 6 A 367/2011. Svůj návrh odůvodnil tím, že dne 7. 12. 2011 podal správní žalobu, následně se vyjádřila žalovaná strana a k výzvě soudu ze dne 31. 3. 2012 souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, avšak od března 2012 soud neučinil další úkon, v čemž spatřuje průtahy. Dále uvedl, že uznává, že spor není triviální a že předsedkyně senátu jedná kompetentně a v mezích možností rychle, avšak vzhledem k tomu, že obě strany již vyčerpaly své argumenty a že od té doby uplynuly již více než tři měsíce, žádá o určení lhůty k rozhodnutí ve věci.

K návrhu se vyjádřila členka senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že soud již učinil potřebné procesní úkony, avšak jednání ve věci dosud nenařídil. Ačkoli je věc po procesní stránce připravena k rozhodnutí, soud se řídí zákonným pravidlem, podle kterého mají být věci zásadně vyřizovány v pořadí, v jakém k soudu došly, s výjimkou věcí, pro něž je v § 56 soudního řádu správního stanoven přednostní režim nebo pro něž lhůtu k rozhodnutí stanoví zákon. O takovou věc však nejde. Žaloba byla podána v prosinci roku 2011, v současné době senát, jemuž byla věc přidělena, rozhoduje o žalobách podaných ve druhé polovině roku 2008, proto považuje návrh za nedůvodný a navrhuje, aby byl zamítnut.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 7. 12. 2011, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ve věci poskytnutí informací o výsledcích státní maturitní zkoušky, vydaného

dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Městský soud dne 11. 1. 2012 poučil žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně mu zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 21. 2. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 21. 3. 2012 zaslal vyjádření žalovaného k žalobě navrhovateli a rovněž ho poučil o složení senátu. Dne 3. 4. 2012 soud obdržel repliku navrhovatele, v níž kromě nesouhlasu s vyjádřením žalovaného k žalobě rovněž sdělil, že souhlasí s rozhodnutím soudu bez jednání. Uvedenou repliku soud zaslal dne 4. 4. 2012 žalovanému, který na ni reagoval duplikou došlou soudu dne 11. 4. 2012. Tuto dupliku zaslal soud navrhovateli dne 13. 4. 2012. Dne 27. 7. 2012 byl soudu doručen shora uvedený návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit

území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení zabýval a činil postupně průběžně procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu, ze které je rovněž patrné, že soud činil procesní úkony ještě v průběhu měsíce dubna tohoto roku, takže neobstojí tvrzení navrhovatele, že soud od března 2012 neučinil žádný úkon). Nelze tedy konstatovat, že byl od března 2012 nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že navrhovatel souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, neboť důsledkem tohoto jeho úkonu nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatele nespadá, ani skutečnost, že „obě strany již vyčerpaly své argumenty“, jak uvádí navrhovatel ve svém návrhu. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, resp. tvrzenou nečinnost, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu